

Борис ГУМЕНЮК

«Але хто тобі повірить, солдате...»

* * *

Стара шовковиця під Маріуполем
 За свій більш ніж столітній вік
 Ще не бачила стількох хлопчиків
 Які галасливою ватагою обступили її стару з усіх боків
 Жадібно пригорщами обривали її стиглі ягоди
 Нагинали додолу гілля закрутили стару в танці
 А якесь найменше хлопча видряпалося
 на самий вершечок

РПГ кулемет автомати СВД каски бронезилети
 Лежали акуратно складені в траві під деревом

Хлопчаки реготали вилазили одне одному на плечі
 Вимашували соком перестиглих ягід руки і обличчя
 Іноді зумисне
 Щоб бути схожими на героїв голлівудських фільмів

РПГ кулемет автомати СВД каски бронезилети
 Лежали акуратно складені в траві під деревом

Десь за обрієм запрацювали чотири міномети
 Кумедно так «раз-два-три» «раз»
 Наче юнак стукає умовним сигналом у вікно до дівчини
 (якби то були не міномети було б так кумедно)
 Згряя чорних круків (з боку сонця – скривавлених)
 з криком здійнялася в небо
 Хоча можливо то так кричало ошмаття зораної
 вибухами землі

Хлопчаки в одну мить облишили стару шовковицю
 Покинули її саму ні в сих ні в тих кружляти в танці
 Щоб вже в наступну мить перетворитися
 на суворих чоловіків
 (Від блиску їхньої зброї і обладунків стару заболіли очі)
 Щоб вже третьої миті розчинитись там де до неба
 кричала земля

І небо здригалось за обрієм

* * *

залишилась стара шовковиця сама
 стоїть край битого шляху виглядає своїх хлопчиків
 ніхто до неї не приходять
 ніхто не рве її перестиглих ягід які осипаються додолу
 і розтікаються наче криваві сльози

там де лежали РПГ кулемет автомати СВД каски
 бронезилети
 поволі почала підніматися приталована трава
 тільки гілля пам'ятає їхні руки
 тільки стара порепана кора пам'ятає їхні босі ноги

а коли на небі сходить місяць
 стара шовковиця стає навшпиньки наче дівчина
 тягнеться до неба головою
 намагається заглянути за небокрай
 чомусь так самотньо і тривожно її
 де ви хлопці?

* * *

Наш чотовий – чоловік з химерами
 Коли над полем бою сходить сонце
 Він каже що це на дальньому блокпосту запалили шину
 Місяць у нього це горло крупнокаліберної гармати
 А море – це розплавлене олово
 Чому воно солоне?
 Тому що у ньому наші сльози піт сеча і кров –
 Воно протікає крізь нас.

Химерний чоловік погодьтєся
 Але сьогодні він сам себе перевершив
 Коли рано-вранці зайшов до нашого намету і сказав
 Все – сьогодні війни не буде –
 Так сказали по телевізору
 На цілих три доби зупиняється війна.

Ми тут давно помітили
 Що люди діляться на людей і людей з телевізора
 Ми не любимо дивитися на людей з телевізора
 Вони якісь несправжні з них дуже погані актори
 Зрештою – у нас немає телевізора
 А якби й був то ми дивилися б мультфільми
 (вони правдивіші)
 Чи у світі тварин (там більше добра і життя).

Ми саме приводили до ладу свою зброю і амуніцію
 Коли химерний чотовий ошелешив нас не менш
 химерною новиною
 Кулеметна стрічка завмерла в руках
 у кулеметника Василя з Кременця
 І його другого номера Сашка з Боярки
 А потім найжачилася як спина доісторичної істоти
 Чотири ручних гранати які крадькома визирали з підсумка
 гранатометника Макса з Луганська
 Коли почули таке поховалися в підсумок
 наче злякані кошенята.

Ви пробували зупинити швидкісний потяг
 Поклавши на рейси монету?
 Ви казали сонцю – постій отут не рухайся
 У мене сьогодні ще так багато справ
 Ви благали жінку яка зібралася народжувати –
 Дорогу перемело повітуха запізнюється почекай ще три дні.

Попри фразу, винесену в заголовок твору, кожному слову в ньому віриш. Віриш, бо рядки, писані у хвилини тиші між боями, – це зведення з фронту, вражаючи до тієї міри, до якої може витримати людське серце, і понад міру, коли – мороз поза шкірою...

Автор – тернопільський письменник Борис Гуменюк, заступник командира батальйону «ОУН».

Дитина мусить народитися
Потяг повинен доїхати до своєї кінцевої зупинки
Сонце має догоріти наче палаюча шина
А на зміну дню небо викотить на позицію
Крупнокаліберну гармату місяця
І попелом осиплеться ніч.

...В день коли не було війни
Ми втратили другого номера
Кулеметника Сашка з Боярки
І гранатометника Максима з Луганська
Кулі прилетіли з по той бік війни
Наче злі шершні
Вжалили Сашка в шию
А Максима в серце
Мабуть на тому боці не знайшлося химерного чотогого
Який розносить химерні новини що війни немає
Або ж вони дивляться інші програми
Чи у них просто зламався телевізор.

* * *

Сиджу на березі моря, поряд стоїть
автоматник, вдивляється в далечинь.
Не можна бійцю скупатися в морі без того,
щоб автоматник не стояв поруч.
Завше пам'ятаємо, що інший берег – це
берег ворога, до того ж спільні води,
а там всяка кацапська нечисть водиться.
Вата у воді не тоне.
Спиною чую – наближається чота.
З полігону. Втомлені. В морі скупатися –
і знову на вишкіл, хоча цього разу, може,
і в бій. Тут усім в бій хочеться.
Пишемо? Авжеж, пишемо. Що пишемо?
Листа. Кому? Турецькому султану! Папі
Римському! Путіну! Путін – нах.
То кому ж? Порошенку! Верховній Раді!
Нах Верховну Раду! Українському народу!
Українському народу? Цікаво.
Від кого? Від усіх нас! Від кого «нас»?
Вася, Петя, Макс, Тарас! Від нашого
батальйону! Від нашої чоти! Ага!
«І мертвим, і живим, і ненарожденним...»
Ні, тільки живим. Відкритий лист. Добре.
І так. Лист. Від нас – українському народу.
Ну? Чого стихлилися, титани війни?
Та страшнувато якось.
Це ж нас почують наші близькі, батьки...
Короче, давай так: ми вас любимо. Да,
ми вас любимо, усіх-усіх-усіх. І все буде
добре. Да, всьо будет харашо. Ми скоро
вернемся. Я хочу пацанам передати
привіт. В Житомир. Можна? Передавай.
Привіт, пацани. У мене все клас.
Зустрінемося вдома. І я хочу!
Однорупникам! І декану! Я від Нового
року, як на Майдан поїхав. Вже, мабуть,
відраховали. Мати пороса і корову
продали, щоб дурень вчився. А дурень-
дурнем – замість на правника вчитися і
сидіти потім все життя в теплом охвісі –
воює з автоматом на війні.

* * *

Я цього не бачив. Ніхто цього не бачив.
Їхній підрозділ ніс бойове чергування на
околиці Маріуполя. Надійшла
інформація, що з боку ватників рухається
велика колона вантажівок, бронетехніки без
розпізнавальних знаків. Арміїці

передали по рації. Попросили підсилити
і прикрити їхній фланг з боку моря,
якщо шо.

Вони саме патрулювали приватний
сектор, коли пролунав постріл. Власне,
не було ніякого пострілу. Бійця повело у
різні боки, і він тихо приліг на землю,
наче перепочити. Мабуть, тварюка
працювала з глушником.
Пораненого бійця евакуювали. Тварюка
поцілила йому збоку, в місце, яке не
захищене бронезишетом. Зараз в одній з
лікарень Запорізької області лікарі
борються за його життя.
В кишенях заплямованого кров'ю одягу,
який довелося розрізати ножом, щоб
швидко добратися до рани і зупинити
кровотечу, поряд з дрібними грошима,
пластмасовою вервицею і пластмасовим
Ісусом знайшли оцей списаний аркуш.
Я не знаю імені цього чоловіка, навіть не
знаю скільки йому років.
Цей списаний аркуш з кишені
пораненого бійця – можливо, його
перша літературна спроба, можливо,
у майбутньому великого поета (тільки б
залишився живий!) – розірвав мені душу.
То нехай і вам розірве.

Ми лежали в холодній землі
Ми сто років сиділи у схроні
Я пропав би в цій повній імлі
Якби не твої долоні
Ми забули свої голоси
Ми ставали схожі на тищу
Я щоночі у Бога просив
Щоб мене не залишив
Ми були глухі і німі
Якби не твої губи
Які у цій повній пітьмі
Шепотіли мені «любий»
Я дивився в очі землі
В її чорне люстерце
Я вже бачив там свою смерть
Якби не твоє серце
Ми лежали на вогкому дні
Нас їли наші могили
Ти крізь ніч озивалась мені
Говорила мені «милий»
Ми довго сиділи в землі
Ми втратили очі
Ми спали на битому склі
Вічного дня як ночі
Ми вийшли зі своїх могил
Ми розправили крила (плечі)
Ми потужним помахом крил
Залишили свої могили
(повертаємось в гнізда лелечі)
Ми вийшли зі своїх темниць
Ми хочемо сонця і волі
Ми кажемо вам усім:
Доволі доволі доволі!

Літо 2014 р. Маріуполь. Азов

* * *

Коли чистиш зброю
Коли щодня чистиш зброю
Розтираєш її духмяними оліями
Затуляєш її собою а сам мокнеш на дощі
Пеленаєш її як малу дитину

Хоча досі ти не пеленав дитину
Тобі лише 19 і ані дитини ані дружини у тебе немає
Ти ріднишся з нею зі своєю зброєю і стаєте ви суть одно.

Коли копаєш землю
Коли щодня копаєш окоп чи траншею
Пригорщами вигрібаєш цю дорогу й ненависну землю
Кожна друга пригорща засипається тобі в душу
Вона скрипить у тебе на зубах
Ти ламаєш до неї нігті
Зрештою – у тебе нема і ніколи не буде іншої
Ти залазиш у неї як в лоно матері
Тобі в ній тепло й затишно
Ти раніше ніколи не відчував її так близько як зараз
І стаєте ви суть одно.

Коли стріляєш
Навіть якщо це нічний бій і ти не бачиш обличчя ворога
Навіть якщо ніч ховає його від тебе так само
як тебе від нього

І кожного з вас пригортає як свого
Ти пахнеш порохом
Твої руки обличчя волосся одяг взуття
Скільки не вмивай не пери – пахнуть порохом
Вони пахнуть війною
Ти пахнеш війною
І стаєте ви з війною суть одно.

Марійка
Її на правду звати Марійка
Вони разом ходили до школи
Коли восени він сказав їй що їде з чоловіками на Майдан
А за тиждень повернеться
Вона йому повірила бо він її ніколи не обманював
А коли за від'їжджаючою автівкою здійнялася курява
Зомліла коло воріт.

Потім минула вічність
А коли почали гинути ті хлопці на Майдані
Вона перед іконами синці на колінах простояла
І таки відмолила його

А потім він сказав – почекай ще одну вічність
Ти жінка ти зможеш
І записався в батальйон.

Минає ще одна вічність
Кожної неділі перед тим як йти до церкви
Мати заплітає Марійці косу і дивується
Що в її 19 у неї так багато сивого волосся
А цього разу нашось згадує бабусину сестру тітку Теклю
Яка ще на ту війну провела хлопця
А він не повернувся
На все життя залишилася самою
Хоч би дитину була від нього народила
А так – що ж.

В дорогу Марійку проводжало все село
Найняли автівку з водієм за бензину
(Чоловік категорично відмовився взяти бодай якісь гроші)
І два дні зносили –
Сало крупу борошно цукор мед олію
Натільні хрестики з Почаєва (щоб кожному)
Проскурки із Зарваниці
Близну чай каву
І все що Бог послав у селі людям
Всього 5 тонн.

Андрійко
Назвемо його Андрійко
Хоча бійцю не можна мати імені
У нього лише позивний і псевдо
Від самого ранку драв руки
І обличчя і волосся і взуття і одяг
Від порохових газів від землі яка пов'їдалася в шкіру
Від мастил якими чистив зброю
І від війни яка в'їлася в серце
Особливо від війни.

Милом пральним порошком піском шампунем
Лимонним соком і бозна-чим.
Ви пробували колись в душі відмитися від війни?

Найбільше він хвилювався за свої руки.
Посічені з обламаними нігтями з болючими занозами
з мозолями

Які від зброї з'являються не там де це буває зазвичай
Від лопати чи граблів.

Він був занадто юний щоб розуміти
Що його руки мріє виліпити кожен скульптор
Його руки мріє оспівати кожен поет
В таких руках мріє опинитися кожна жінка
Тому що у нього були руки чоловіка воїна
Бога війни.

Коли Марійка з'явилася в розташуванні батальйону
Її зустріли радісними вигуками і свистом
Наче олімпійську чемпіонку з гімнастики
Яка збрала все олімпійське золото
Наче кінозірку яка отримала Оскар і що там ще?

Коли проводжали зняквілого Андрійка
На побачення з Марійкою
Кожен намагався доторкнутися до нього
поглескати по плечу
Мовляв давай мужик ми у тебе віримо покажи себе
Будемо тримати за тебе кулаки.

Андрійко повернувся рано-вранці
Навшпиньках пройшов до свого спальника
Щоб нікого не потривожити
Склав у кутку зброю
Бо бійцю навіть на побачення не можна без зброї
А коли побачив що я не сплю
Самими губами прошепотів одну-єдину фразу –
Вона цілувала мої руки
Уявляєте?
Блаженно усміхнувся вдихнув на повні груди
І за мить пірнув на саме дно глибокого короткого сну.

* * *

Час на війні – це щось таке, що йде
зовсім по-іншому. Він не вимірюється ані
годинником, ані календарем. Бодай тому,
що вимірюється життям твоїх
товаришів. Оцих матюкливих, іноді
трохи зляканих, але таких, таких, таких
пацанів, що кожного з них хочеться
собою прикрити.
Зрештою, чорт забирай, він вимірюється
твоїм власним життям.
Та що там час – мить все вирішує у цій
столітній війні. Мить вирішує,
хто стріляє першим, хто житиме.

Вирушаємо з Києва до Артемівська,
бо війна, бо там наші побратими
з батальйону «Донбас» кожен день під обстрілом,
тримають передову, бо так треба.
Збираємося виїжджати зранку, але то те, то се.
То делегації, то волонтери, то добровольці,
«коли нас візьмете із собою на передову,
коли дасте нам зброю, ви не дивіться,
шо я старий, малий, кривий, я не буду вам обузою,
а якщо доведеться загинути,
то не одного кацапа візьму з собою»,
то священики, то матері – і усім мусиш вкряяти свого часу,
наче нарізати смужку життя; легше врізати і віддати
пальця.

Тактично неправильно, час не любить
такого легковажного поводження з ним.
Вирушаємо коло полудня.
Полтаву, Харків пройшли за сонця,
в Ізюмі сонце стало червоним,
скільки не підживлюй його світлом фар,
в Слов'янськ – наче висадилися на
невідомій планеті – зайшли глибокої ночі.
Марсіанські пейзажі, декорації для зоряних війн,
усюди відчувається, що тут побували чужі,
Стівену Спілбергу це сподобалось би.
Моторошно. Моторошно. Моторошно.
Невже це наша планета, наш час,
невже це з людьми зробили люди.
Між Ізюмом і Слов'янськом 5 блокпостів.
Наші. А покажіть документи, вийдіть з машини,
відкрийте багажник,
а тримайте руки так, щоб я їх бачив,
мета поїздки, зброя є, немає зброї, а якщо я
пошукаю, спробуй, поїдеш далі з нами,
в багажнику. Це на першому блокпосту з
боку Харкова. А сам весь такий
чистенький, випрасуваний,
відгодований, з шевроном із
зображенням птаха і невинним для
кожного майданівця написом.
А зброя – ми від заздрості дар мови втратили.
Мрія натівця. От би нашим пацанам таку
на передову, а не цим бикам в тилу нею красуватися.
Ледве стрималися від
спокуси здійснити захват.
Просто нас троє, а їх десятків.
Що ближче до передової, то ближчі
люди. Тим більше наші, наші.
П'ятий блокпост, околиця Слов'янська.
Не партеся, хлопці, своїх впізнаємо на
дух, у нас вата не розмовляє українською,
тим паче, з галицьким акцентом.
От блін, а шо, так помітно, 25 років у Києві.
У мене слух. Як у снайпера. Як у вчителя
української мови і літератури з
двадцятилітнім стажем. Та ну. Ти звідки,
брате. З Борислава. А я з Тернополя.
Обнімемося, брате. А він теж має
відношення до мови і літератури.
Це наш Влад, ніжинський Робін Гуд.
Письменник – каже, якщо не бреше.
Хлопці, ану бігом сюди, подивіться, хто
до нас приїхав – герой Майдану,
леніноборець і комбат Микола Коханівський,
сер Робін (не футболіст)
Гуд і Гуменюк – письменник.
Блін, досить приколюватись.

Ви куди зараз. В Артемівськ. До Семена.
Ага. Бля. У них там жорстко. Кожен день
м'ясорубка. Я б на ніч не радив. Треба.
А шо по зброї. Три коротких ствола.
Херня. Були у нас трофейні. Дали б вам
2–3 калаша. Вчора повіддавали. Тут від
Слов'янська до Артемівська реально
нікого нема. Краматорськ, Дружківка,
Костянтинівка – нічийна земля.
Особливо вночі різні групи шаряться.
За півгодини перед вашим приїздом була
пальба – з калашів і кулемета, якраз із
того боку, куди ви збираєтесь...
А ви знаєте, що таке в двадцять років
пережити на війні одну ніч? Один сивіє,
другий кличе маму, третій молиться,
четвертий Бога проклинає. Я ж
проклинаю усіх, хто розкриває пашу на
цих пацанів, усіх жирних пацюків, які
окопалися в тилу і обсуджують, як погано
воює наша пацанва, наші батальйони і
наша армія. Чуєте? Я вас проклинаю,
підарасти обидвох статей...
...Жодної ночі спокійної. Кожної ночі
обстрілюють наш гуртожиток. Тільки
в'їхали, тільки вклалися спати, нараз –
бабах! – постріл із «джмеля».
Добре, що в стіну попав, а не у вікно,
всі вікна посипались із першого по п'ятий поверх.
Потім другий постріл – бабах! – потім третій.
Позалягали біля вікон,
повибігали в коридор, зайняли кругову
оборону, відкрили вогонь, відбилися.
На ранок пішли прочисувати місцевість,
знайшли місця, звідки вівся вогонь;
якщо й поклали когось, то вони забрали своїх
двохсотих. Люди повиходили на вулиці,
відкрилися магазини, їздять автівки,
жінки з колясками, кажуть, вперше за
багато тижнів. Наступної ночі – снайпер.
Тільки бах-бах, бах-бах – то в
одне вікно, то в інше вікно. Засікли його
в тепловізор, вальнули, а він, гад,
поміняв позицію, і знову бах-бах і бах-бах.
І так цілу ніч – він на нас полює,
а ми – на нього, профі.
Вранці розбудило сонце і горобці,
які, здається, нічого не знають про війну,
у яких на дереві за нашим вікном якісь там
свої гороб'ячі клопоти.
Вийшли у двір, бійці збираються на патрулювання,
на блокпости, обступили, купа знайомих,
а шо там в Маріуполі,
а шо там у Києві, а доки це все.
Зав'язалася розмова, обмінялися телефонами,
пофоткалися. Семен Семенченко, без
балаклави – звичайний хлопець,
звичайний український пацан, як будь-який
інший з Харкова, Львова чи Житомира.
Ідете? Ідемо. А шо у вас? Два пеми і тете.
Мало. Та мало, а поспробуй проїдь пів-України
з калашом і доведи кожному
мусору, шо ти не ворог. Візьміть трійко гранат,
негусто, та все ж, все, шо можемо.
Все, шо можемо, – це не тільки про
Добровольческий батальон
территориальной обороны Донецкой

области «Донбасс» чи Батальйон спеціального призначення «Азов» чи Батальйон «Азов-Січ». Це про всіх, хто сьогодні на передовій. Все, що можуть, роблять сьогодні наші бійці на передовій, і те, що не можуть, – теж роблять. Хтось мусить це робити. Бо хто це зробить?

* * *

«Жодного сну за усю війну». Хотілося написати з пафосом заримувати Але хто тобі повірить солдатє Якщо ти в риму з пафосом Говоритимеш про війну.

Для пафосу потрібне підвищення Трибуна чи табуретка Бо не скажеш своєму товаришу Який після нічного бою Ледве волочить ноги і кулемета Обвішаний кулеметними стрічками Розгрузкою бронешилетом Дай вилізу тобі на плечі Мені треба прочитати вірша.

(Поети найкраще пишуть вірші Стоячи на могилах поетів. Якщо під ногою немає підходящої могили поета Згодиться могила батька могила матері Розрита могила.)

Те що можуть собі дозволити поети Добровольцю не до лица.

Як ти напишеш з пафосом про вчорашнього беркутівця Який добровольцем прийшов у ваш батальйон І каже – хлопці я усе розумію ви мене ненавидите і є за що Не женіть мене хочу бути вам братом Хочу кров'ю змити свою ганьбу. Коли їхній підрозділ потрапив у засідку Закінчилися набой і усі довкола вже були мертві Залишився лише він і майданівець Павло. Вони подивилися один одному в очі обнялися Пробач мені брате І ти пробач мені брате Один затиснув в руці гранату Інший висмикнув чеку.

В риму працюють автомати кулемети і гранатомети Тутутуууу тататааааа бах! Але в цьому немає поезії Немає поезії коли один гине інший вбиває Нема пафосу в простріленій голові Бачу навіть Константін Сімонов Ні чорта не розумів про війну Куди вже мені.

Як писати про хлопця Якому осколком пропороло живіт Надвоє як скальпелем рівненько Він біг і кишки просто вивалилися на землю Намоталися на ноги на берці Він сів ще живий в агонії до стіни приперся Запахає кишки назад в черевну порожнину «Допоможіть хлопці» А як ти йому допоможеш А писати – як.

Але я хотів про сон Я не хотів про війну.

Сьогодні сталося щось незвичне Принаймні зі мною – вперше Я заснув за кермом. Прослав відрізок дороги Між Биківнею і Броварами Не пам'ятаю як проїхав І вперше за усю війну Приснився сон.

Приходить до мене хлопець Той якого тяжко поранили на околиці Маріуполя Юний поет-воїн Який жодного разу не встиг вистрілити у бік ворога І написав одного-єдиного вірша Про землю схрон і любов. Вірша який – так сталося – Поповнив мій рукописний архів.

Я не вижив – каже – така доля Але у мене все гаразд. Оце – моя дівчина Правда гарна Її вбили в лютому в Маріїнському парку Перев'язувала пораненого А потім щоб приховати втопили в Дніпрі. Батьки досі не знають що вона була на Майдані Батьки досі думають що вона поїхала вчитися до Польщі Не знаємо як їм повідомити Єдиний шлях – сон і ви.

Одружуємося Так – одружуємося Вона погодилася вийти за мене заміж Не дивуйтеся У нас тут все так само як у вас. Ну – майже так. Юрій Вербицький буде їй за посадженого батька Михайло Жизневський буде моїм дружною Устим Голоднюк у нас тут ангел Старий Андрей Шептицький як сина його полюбив.

Ви там надрукували мого вірша Дякую Не дивуйтеся ми вас бачимо Вірш так собі У мене тут ще є зо два десятки Ці – кращі Написалися коли лежав без свідомості в лікарні Деякі з'явилися вже тут.

І протягує мені зошита Скриплять гальма Я не встиг прочитати жодного рядка З того тонкого учнівського зошита Сон відлітає Броварський світлофор.

Повернися хлопчику Прийди в мій сон Прошу кожного разу коли лягаю спати Що ти хотів нам усім сказати Що там було В тому тоненькому учнівському зошиті Що.